

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117224914
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5117224914.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: Ing. M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX M. - A., zastúpený Mgr. Júliusom Meszárošom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie W. L.. E. XXXX/XXB, XXX XX M., proti žalovanému: Ing. T. V., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX A., zastúpený spoločnosťou PLANAŤSKÝ & PARTNERS s.r.o., so sídlom advokátskej kancelárie 1. mája 52/18, 014 01 Bytča, v spore o zaplatenie 10 000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 45C/3/2023-175 zo dňa 7.4.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zostáva nedotknutý.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,0 % ročne od 12.5.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá (výrok II.). Zároveň bolo rozhodnuté, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). V konaní bolo nesporné, že sporové strany dňa 27.8.2013 uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca žalovanému požičal sumu vo výške 10 000 eur. V prejednávanej veci bolo nielen nesporné, ale aj preukázané výpisom z účtu žalobcu, že k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému vo výške 10 000 eur došlo bezhotovostným prevodom na účet žalovaného. Medzi stranami sporu tiež nebola sporná povinnosť žalovaného poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Sporným bol len čas splnenia dlhu, keď žalobca tvrdil, že splatnosť pôžičky bola dojednaná do jedného roka od jej uzavretia a žalovaný tvrdil, že to bolo ponechané na čas, kedy sa mu zlepší finančná situácia. Tvrdenia strán sporu o splatnosti pôžičky však zostali len v rovine tvrdení. Strany neposkytli súdu žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia o lehote splatnosti dlhu. Je teda zrejmé, že zmluvné strany nemali dojednaný presný čas splnenia dlhu, teda vrátenia pôžičky, z ktorého dôvodu v prejednávanej veci aplikoval ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaného vyzval na splnenie dlhu výzvou zo dňa 11.4.2017 (ktorú skutočnosť žalovaný nerozporoval), v ktorej výzve žalobca určil lehotu na plnenie do 3 dní od doručenia tejto výzvy. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že sporové strany platne uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej vznikla žalovanému povinnosť

poskytnutú pôžičku vrátiť žalobcovi, pričom splatnosť záväzku žalovaného za absencie preukázateľnej dohody zmluvných strán o dobe splnenia, veriteľ/žalobca vyvolal výzvou na plnenie.

Obranu žalovaného založenú na existencii jeho na započítanie spôsobilej pohľadávky voči žalobcovi vo výške 60 000 eur, ktorá mu vznikla titulom bezdôvodného obohatenia žalobcu, posúdil ako kompenzačnú námietku. Žalovaný nespochybňoval nárok žalobcu na vrátenie pôžičky vo výške 10.000,-Eur a v konaní si voči žalobcovi neuplatňoval viac, ako žiadal žalobca, pričom žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že bude iniciovať osobitné konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom vo výške 50.000-Eur. Vzhľadom na uvedené sa dôkazná povinnosť ohľadne dôvodnosti nároku žalovaného na započítanie jeho pohľadávky presunula v konaní na žalovaného a vo vzťahu k svojej pohľadávke na započítanie žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení v konaní nepredložil žiadne dôkazy.

S poukazom na ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. zaviazal žalovaného aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5,0% ročne s prihliadnutím na dátum uplatnenia si úrokov z omeškania žalobcom. V konaní bolo preukázané, že žalobca výzvou zo dňa 11.4.2017 vyzval žalovaného na vrátenie dlhu. Výzva mu bola zasielaná na adresu trvalého pobytu, na ktorej sa žalovaný podľa vyjadrenia jeho manželky zdržiava (č. I. 30). Bolo preukázané, že žalovaný túto výzvu mal v jeho dispozičnej sfére (ako poštovú zásielku zaslanú na miesto jeho bydliska) už dňa 13.4.2017, pričom výzvu si neprevzal. Lehota na splnenie dlhu mu tak uplynula už pred 12.5.2017. Keďže žalobca si uplatnil úroky z omeškania až odo dňa 12.5.2017, rešpektujúc zásadu vyjadrenú v ustanovení § 216 ods. 1 CSP, rozhodol o priznaní úrokov z omeškania podľa žaloby.

Nakoľko si žalobca uplatňoval úrok z omeškania v nesprávnej výške, t. j. vo výške 5,05% ročne z uplatnenej sumy, žalobu vo zvyšku zamietol (úrok z omeškania vo výške 0,05% ročne z uplatnenej sumy).

2. Proti rozsudku okresného súdu, čo do výrokov I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, navrhujúc zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nepostupoval pri rozhodovaní procesne správne, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené s tým, že naviac rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Žalovaný uviedol, že vznáša námietku premlčania uplatňovaného nároku. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že žalobca poskytol žalovanému predmetnú peňažnú pôžičku dňa 27.8.2013, pričom súd nemal za preukázané, že by bola medzi stranami dojednaná splatnosť predmetného záväzku. Podľa ustálenej judikatúry teda došlo k premlčaniu predmetného práva 27.8.2016, k podaniu žalobného návrhu však žalobca pristúpil až v roku 2017. Je zrejmé, že nárok, ktorý žalobca uplatňuje žalobou, je premlčaný. Včasnosť vzniesenia námietky premlčania opiera o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR aj Nejvyššího soudu ČR, podľa ktorej je možné námietku premlčania vzniesť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia konania s výnimkou situácie, kedy by námietka premlčania stála na preukázovaní nových skutočností alebo dôkazov, pričom tu sa o tento prípad nejedná, keď žalovaný odkazuje len na skutočnosti zrejme zo spisu.

Pokiaľ žalobca vo svojich vyjadreniach neustále odkazuje na uznanie dlhu z jeho strany, k tomuto fakticky nikdy nedošlo. Samotné nespоровanie záväzku z jeho strany, ako jeho omisívne jednanie, nemožno v žiadnom prípade zamieňať s uznaním záväzku čo do dôvodu a výšky, ako úkonom cieleným a predovšetkým jednaním komisiívnym. Na uvedené nemá v tomto konaní ani vplyv, že vykonal zápočet predmetných záväzkov účastníkov konania, na základe ktorého malo dôjsť k zániku predmetnej pohľadávky, pretože žalobca, ako osoba s nižšou pohľadávkou oproti jeho pohľadávke, ktorú má voči žalobcovi, by mohla uvedené použiť ako procesnú obranu v konaní vedenom Okresným súdom v Trenčíne pod sp. zn. 21C/50/2018, avšak v tomto konaní by sa tým súd z procesného hľadiska zaoberať nemal. Súd prvého stupňa v danom prípade nepostupoval v súlade s procesným právom, nakoľko pokiaľ sa rozhodol posudzovať tvrdenie o zápočte pohľadávok účastníkov konania ako kompenzačnú námietku, mal v tomto prípade konanie prerušiť do doby právoplatnosti konania vedeného Okresným súdom v Trenčíne pod sp. zn. 21C/50/2018. Výsledok tohto konania má pritom priamy vzťah k tomuto konaniu a nerešpektovaním tejto zásady by mohlo dôjsť k značnému zásahu do jeho práv a k neprimeranému navýšeniu pohľadávky o náklady spojené s exekučným konaním len preto, že tento spor súdy rozhodli skôr. Podľa jeho názoru došlo k porušeniu procesných predpisov, keď súd v súlade s § 162 a nasl. CSP neprerušil konanie, aj keď boli splnené podmienky pre tento postup - rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť (jeho pohľadávka voči žalobcovi) a súd tak mal postupovať v súlade s platnými procesnými predpismi a konanie prerušiť. V predmetnej veci, čo

je súdu známe z úradnej činnosti, je vydané neprávoplatné rozhodnutie o priznaní práva žalovanému a čaká sa na posúdenie odvolania žalobcu.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, navrhujúc potvrdenie napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o otázku uplatnenia námietky premlčania vznesenej žalovaným v odvolaní, jej vyhodnotenie ponechal na úvahe odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie správne posúdil otázku nepopretia nároku zo strany žalovaného, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný v jeho elektronickom podaní (e-mail zo dňa 6.6.2017) adresovanom jeho predchádzajúcemu právnenému zástupcovi (advokát Mgr. J.) nespochybnil poskytnutú pôžičku, ani čo do právneho základu, ani čo do výšky, jeho jedinou námietkou bola doba, na ktorú bola pôžička poskytnutá. Je pritom nesporné, že žalovaný konal aktívne (komisívne) a nie pasívne, ako to tvrdí v odvolaní, keď môjmu predchádzajúcemu právnenému zástupcovi zaslal označený e-mail, v ktorom uviedol: „2. - pôžičku vo výške 10 000 eur zo dňa 27.8.2013 som nikdy nespochybnil, avšak zdôrazňujem, že sme sa na dobe 1 roka splatnosti nikdy nedohodli. Pôžičku mi Ing. Y. poskytol na zlepšenie finančnej situácie v podnikaní na dobu neurčitú a bezúročne. Pričom sme sa dohodli, že po zlepšení finančnej situácie ju vrátim. Zdôrazňujem, že pôžička bola dohodnutá na dobu neurčitú a bezúročne. Podmienky sa dohodli vopred telefonicky.“ Rovnako nesúhlasí s názorom žalovaného uvedenom v jeho odvolaní, ktorým vytyka súdu prvej inštancie, že ak posudzoval tvrdenie žalovaného o zápočte pohľadávok strán sporu ako kompenzačnú námietku, mal konanie prerušiť do doby právoplatnosti konania vedeného Okresným súdom v Trenčíne pod sp. zn. 21C/50/2018. Súd prvej inštancie jeho postup vysvetlil a náležite odôvodnil v odsekoch 28. a 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s týmto názorom súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje.

4. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný replikou, v ktorej zotrval na svojom odvolaní. Opätovne uviedol, že tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na e-mailovú komunikáciu zo 6.6.2017, táto komunikácia nemôže byť posúdená ako uznanie dlhu. Je potrebné dôsledne rozlíšiť nepopieranie pohľadávky, od právneho jednania - uznania dlhu. Ak konštatuje, že pôžičku nespochybnil, nemožno takéto jeho tvrdenie v žiadnom prípade zamieňať s uznaním dlhu. Nasledovné opiera aj o uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 4286/2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/92/2019 - ak chýba prejav vôle dlžníka uznať svoj dlh voči veriteľovi, pričom takýto prejav vôle musí byť nespochybniteľný (vyjadrený napr. slovami „potvrdzujem, že dlžím“), ide iba o tvrdenie potvrdzujúce, že veriteľ dlžníkovi poskytol pôžičku v konkrétnej sume. Z elektronického podania (e-mail zo dňa 6.6.2017) teda jednoznačne vyplýva, že z jeho strany ako dlžníka nešlo o uznanie dlhu, ale iba o nepopieranie žalobcom tvrdenej skutočnosti.

5. Na repliku žalovaného reagoval žalobca duplikou, v ktorej uviedol, že popiera tvrdenie žalovaného o premlčaní predmetného záväzku v čase podania žalobného návrhu. Tak, ako v priebehu celého konania na súde prvej inštancie, tvrdí, že so žalovaným bola dohodnutá splatnosť poskytnutej pôžičky, a to v trvaní jedného roka od jej poskytnutia, ktorej prijatie žalovaný v konaní nijako nespochybnil, naopak potvrdil čo do dôvodu ako aj výšky (10 000 eur). Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú v odvolacom konaní vzniesol žalovaný, túto považuje za nedôvodnú, nakoľko s otázkou splatnosti pôžičky, ktorú žalovanému poskytol dňa 27.8.2013, sa súd vyporiadal v odseku 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V konaní ani jedna zo strán sporu neuniesla dôkazné bremeno na jej tvrdenie o dobe, na ktorú bola pôžička poskytnutá a jej splatnosti (on tvrdil na jeden rok, žalovaný tvrdil na neurčito), za tejto situácie tak bolo potrebné aplikovať (a súd aj správne aplikoval) § 563 Občianskeho zákonníka. V konaní preukázal, že písomnou výzvou zo dňa 11.04.2017 jeho predchádzajúceho právneho zástupcu vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky, pričom táto výzva sa ako nedoručená vrátila, v dôsledku čoho splatnosť pôžičky nastala dňom 12.5.2017. Nasledujúcim dňom po tomto dátume začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie jeho nároku na súde (táto by uplynula dňom 11.5.2018), nakoľko jeho žaloba bola súdu doručená dňa 10.8.2017, jeho nárok uplatnil riadne a včas. Nad rámec vyššie uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby na uplatnenú námietku premlčania žalovaným neprihliadol, nakoľko počas odvolacieho konania je síce odvolací súd povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (ide o tzv. novoty v odvolacom konaní podľa ust. § 366 CSP). Žalovanému nič nebránilo v tom, aby námietku premlčania, ktorú vzniesol až v odvolaní, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti poukazuje na procesnú nedisciplinovanosť žalovaného, ktorý sa (ani prostredníctvom právneho zástupcu) nezúčastnil žiadneho

z vytýčených pojednávanií na súde prvej inštancie, kedy mal možnosť včas uplatniť prostriedky procesnej obrany vrátane námietky premlčania. Vznesenie (hmotnoprávnej) námietky premlčania žalovaným ako novoty v odvolacom konaní je preto neprípustné. Z uvedených dôvodov by odvolací súd na žalovaným v odvolaní vznesenú námietku premlčania nemal prihliadať. Táto otázka je v rozhodovacej praxi viacerých odvolacích súdov SR judikovaná (rozsudky Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/115/2019 zo dňa 31.3.2022 a Krajského súdu Nitra sp. zn. 7CoCsp/20/2021 zo dňa 17.5.2022).

6. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo do výrokov I. a III. ako vecne správny potvrdil.

7. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v opravnom prostriedku krajský súd poukazuje na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie odvolania, s čím je spojené oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať rozhodnutie len v rámci vznesených odvolacích námietok (viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP).

8. V súdnej veci odvolateľ vymedzil dve odvolacie námietky, ktoré mali byť základom prieskumu v odvolacom konaní.

9. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 Hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 366 CSP Novoty v odvolacom konaní: prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. Vo vzťahu k námietke premlčania, hoc táto by bola vychádzajúc z konštantnej judikatúry i dôvodná (Rc 28/1984), uplatnenej až v odvolacom konaní odvolací súd konštatuje, že ide o námietku neprípustnú a podanú oneskorene. Tento záver vychádza z rozhodnutí vyšších súdnych autorít. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo/272/2020 nasledovne: „Názor, vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 120/2009 sa v dôsledku zmeny procesného predpisu stal neaplikovateľným a za účinnosti Civilného sporového poriadku bol prekonaný rozsudkom sp. zn. 1Obdo/65/2017 zo dňa 28. júna 2017, v ktorom Najvyšší súd SR vo vzťahu k vzneseniu námietky premlčania v odvolacom konaní vyslovil názor: „Civilný sporový poriadok upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno uplatniť námietku premlčania až v odvolacom konaní odlišným a prísnejším spôsobom ako O. s. p. Zatiaľ, čo ustanovenie § 205a ods. 1 O. s. p. sa zaoberalo skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a netýkalo sa námietky premlčania, ktorá nepatrí medzi skutočnosti a dôkazy, týkajúce sa skutkových tvrdení alebo aplikácie práva, ale je námietkou právnou, ustanovenie § 366 v spojení s ustanovením § 149 a § 152 CSP medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa aj hmotnoprávnu námietku, ktorou je okrem iného aj námietka premlčania. Z uvedeného vyplýva, že právna otázka - či sa koncentračná zásada konania, vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O. s. p., týka uplatnenia námietky premlčania (ktorá bola riešená dovolacím súdom v rozhodnutí, na ktoré sa dovolateľ odvolával a ktorá by v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mohla prípadne zakladať prípustnosť dovolania) - nie je rozhodujúca pre prejednanú právnu vec. Dovolací súd poukazuje na to, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP, ktoré

však nie je prevzatím doterajšej úpravy § 205a ods. 1 O. s. p., ako sa mylne domnieva dovolateľ. Je zrejmé, že v ustanovení § 366 CSP bola úprava novôt v odvolacom konaní nanovo konštruovaná tak, aby zodpovedala celkovej koncepcii nového procesného kódexu.“ Na základe vyššie uvedeného odvolací súd na námietku premlčania vznesenú v odvolacom konaní neprihliadal. V súlade s konštantnou judikatúrou odvolacích súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/115/2019 zo dňa 31.3.2022, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7CoCsp/20/2021 zo dňa 17.5.2022, rozsudky Krajského súdu v Trnave: sp. zn. 9Co/264/2018 zo dňa 12.3.2019, sp. zn. 9Co/226/2018 zo dňa 19.2.2018) odvolací súd sumarizuje, že námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou. Aj počas odvolacieho konania je odvolací súd povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak ide o tzv. novoty v odvolacom konaní podľa vyššie citovaného ustanovenia § 366 CSP. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V posudzovanej veci však o tzv. novoty v odvolacom konaní nešlo. Napokon, žalovaný v odvolaní ani netvrdil a ani nepreukazoval žiadny takýto (vyššie uvedený) dôvod prípustnosti použitej novoty, pričom podľa názoru odvolacieho súdu mu nič nebránilo v tom, aby námietku premlčania, ktorú vzniesol až v tomto odvolaní, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd poukazuje na to, že sporové konanie bolo iniciované podaním žaloby v roku 2017 a žalovaný námietku premlčania vzniesol až v roku 2023 v ním podanom odvolaní. Vznesenie (hmotnoprávnej) námietky premlčania žalovaným ako novoty v odvolacom konaní je preto v prejednávanom prípade neprípustné. Z týchto dôvodov odvolací súd na žalovaným v odvolaní vznesenú námietku premlčania neprihliadal.

11. Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 193 Viazanosť súdu inými rozhodnutiami: Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

12. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu odvolaciu námietku týkajúcu sa zvoleného procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý nebol podľa názoru odvolateľa správny z dôvodu, že súd prvej inštancie po posúdení tvrdenia žalovaného o zápočte pohľadávok sporových strán ako kompenzačnej námietky postupom podľa § 162 a nasl. CSP neprerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21C/50/2018, kde je rozhodované o pohľadávke žalovaného voči žalobcovi, vychádzajúc ďalej z dôvodov, ktoré sú konštatované v bodoch 28 až 31 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je nevyhnutné vykladať v intenciách § 193 CSP posledná veta. V súdnej veci nešlo o žiaden prípad viazanosti súdu inými rozhodnutiami, čo zároveň vylučuje zaradenie do kategórie otázok, ktoré by súd v tomto konaní nebol oprávnený riešiť. Dôvodnosť nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia je posudzovaná v samostatnom ňom iniciovanom súdnom konaní, pričom v tomto konaní žalovaný ohľadne svoj pohľadávky voči žalobcovi neprodukoval žiadne dôkazy. Z uvedeného dôvodu, keďže žalovaný nedal žiaden návrh na prerušenie predmetného konania pri neexistencii dôvodu na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP, sa súd prvej inštancie nedopustil ani procesného pochybenia. Na dôvažok odvolací súd poznamenáva, že v prípade, že bude žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21C/50/2018 úspešný, niet žiadnej prekážky k tomu, aby inicioval započítanie už judikovaných pohľadávok.

14. Odvolací súd uzatvára, že zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie je odvolacím súdom hodnotené ako dôsledné a dostatočné, poskytujúce spoľahlivý základ pre prijaté rozhodnutie, pričom výsledky vykonaného dokazovania a zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne právne posúdil.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (t. j. v rozsahu 100 %) proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)